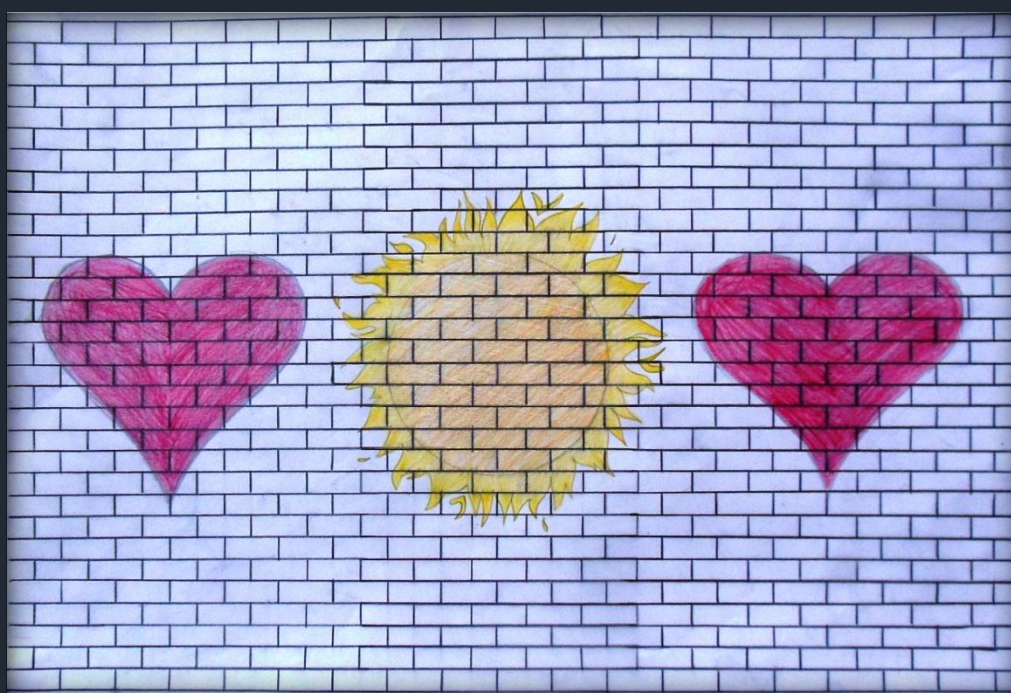

Ο Πόλεμος μέσα από τα μάτια των Παιδιών

*Τα παιδιά πρέπει να παίζουν, να τρέχουν, να φωνάζουν.
Τα παιδιά δεν πρέπει να πολεμούν,
δεν πρέπει να ζουν πολέμους, δεν πρέπει να σκοτώνονται.
Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να κλέψει την παιδική ηλικία και
το χαμόγελο από τα παιδιά.*

*Τα παιδιά πρέπει να
«ζωγραφίζουν στον τοίχο, δυο καρδιές
κι έναν ήλιο στη μέση»*

Με αυτά τα λόγια ξεκίνησε η φετινή γιορτή του σχολείου μας για την 28^η Οκτωβρίου, στηριζόμενη σε μαρτυρίες παιδιών που έζησαν στα χρόνια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Μικρών παιδιών που η ζωή τους ανατράπηκε από τη μια στιγμή στην άλλη και σημαδεύτηκε από τη φρίκη του πολέμου αλλά και ηρώων, όπως ο Στέλιος

Καρδάρας, που το νήμα της ζωής τους κόπηκε ξαφνικά από τις σφαίρες του κατακτητή, έμειναν όμως για πάντα στη μνήμη μας για τις ηρωικές τους πράξεις.

Είδαμε φωτογραφίες παιδιών – στρατιωτών να παρασημοφορούνται για τη δράση τους. Ακούσαμε για τις «λευκές φλόγες» του Μουσολίνι, τους 4.000 εφήβους που χρησιμοποιήθηκαν στον αγώνα εναντίον των παρτιζάνων και για την ΕΟΝ, την Εθνική Οργάνωση Νέων που ίδρυσε στη χώρα μας ο Μεταξάς, σε μια προσπάθεια να διαπαιδαγωγήσει τους νέους, μαθητές Δημοτικού, Γυμνασίου και φοιτητές, σε υποστηρικτές του καθεστώτος του.

Ζήσαμε τις πρώτες μέρες της κήρυξης του πολέμου μέσα από τις μαρτυρίες παιδιών που μεγάλωναν στην Αθήνα και στη Χίο, την καθημερινή αγωνία για την εξεύρεση τροφής, την πείνα και το θάνατο που σκέπασε όλες τις γειτονιές της Αθήνας. Παρακολουθήσαμε τη δράση των «σαλταδόρων», ομάδων μικρών παιδιών που σάλταραν πάνω στα γερμανικά καμιόνια και έριχναν στο δρόμο ό,τι έβρισκαν μπροστά τους: κονσέρβες, σακιά, κιβώτια, όπλα, ενώ άλλα παιδιά έτρεχαν πίσω από το καμιόνι και τα μάζευαν.

Οι βαρβαρότητες των κατακτητών χαραχτηκαν ανεξίτηλα στη μνήμη των μικρών παιδιών. Στις 13 Δεκεμβρίου 1943 οι Γερμανοί πυρπολούν τα Καλάβρυτα και εξοντώνουν τους κατοίκους. Μεταξύ τους βρίσκονται βρέφη και παιδιά κάτω των 14 ετών. Μαρτυρία παιδιού από τα Καλάβρυτα: «... Ήμουν μόλις 5 ετών.... Θυμάμαι γυναίκες να μαζεύουν κομμάτι κομμάτι τα σώματα των αγαπημένων τους προσώπων....

Κατεβήκαμε στο νεκροταφείο. Έκανε φοβερό κρύο και το χώμα ήταν παγωμένο. Όλες

οι γυναίκες έσκαβαν με τα χέρια και με κάποιες μυτερές πέτρες. Μείναμε τρία με τέσσερα βράδια στο νεκροταφείο για να μην έρθουν τα τσακάλια και ορμήσουν στα πτώματα»

Το ολοκαύτωμα των Εβραίων, όπως αποτυπώθηκε στις παιδικές ψυχές, το παρακολούθησαμε μέσα από τις διηγήσεις ατόμων που επέζησαν από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Λίγες φράσεις, παρατεταμένες σιωπές, δακρυσμένα μάτια, άσβεστος πόνος, ανοικτές πληγές. «Δεν τόλμησα να ρωτήσω τους γονιούς μου πού βρίσκονται οι αδελφές τους και οι γονείς τους. Όχι. Και όταν ήμουν μεγάλη, πολύ μεγάλη ήξερα πια, ότι όταν πήγα στο Άουσβιτς, είδα τις στάχτες τους στο Μπιρκενάου. Ποιά στιγμή το συνειδητοποίησα δεν μπορώ να το συγκεκριμενοποιήσω. Ξέρω όμως ότι από μικρή κουβαλούσα μέσα μου το βάρος ενός μεγάλου πένθους»

Στις 2 Ιουλίου 1942 τα περισσότερα παιδιά του Lidice, ενός μικρού χωριού της τότε Τσεχοσλοβακίας, μεταφέρθηκαν από τους Γερμανούς σε στρατόπεδο εξόντωσης και δολοφονήθηκαν με δηλητηριώδη αέρια. Το γλυπτό της Marie Uchytlova αποτελεί φόρο τιμής σε αυτά τα παιδιά.

*Τις λέξεις δεν μπορώ να βρω να περιγράψω,
μια μαύρη τρύπα έγινε το σπιτικό μου.
Το μόνο που μπορώ να πω είναι αυτό:
Ο πόλεμος πήρε τα πάντα,
ο πόλεμος τους πήρε όλους
κι εγώ βρέθηκα μέσα στα κουρέλια, ματωμένα, μοναχή.*

*(«The day the war came» της Nicola Davies,
σε ελεύθερη απόδοση Αλκιβιάδη Κούση)*

Τη βαριά ατμόσφαιρα που δημιούργησαν οι προσωπικές μαρτυρίες των παιδιών που έζησαν τον πόλεμο, ελάφρυναν τα παιδιά της χορωδίας με τα τραγούδια τους.

Στη χορωδία συμμετείχαν οι μαθητές Ακεψιμαΐδου, Ασλανίδη, Γαζή, Διαμαντόπουλος, Ζευγίτη, Κολάι, Κατσή, Λιουδάκη, Μαλαταράς, Ντάγιου, Παπαϊωάννου, Κοντογιάννη, Μαροπούλου, Ρισβάνης, Σαράντη, Σαρρής, Σπάχου και Τυράσκη από την Α' τάξη, Διακουμή, Καρδαμίτσης, Μισεγιάννης, Γκούφας, Πάνο, Καλαντζή και Ροσολύμου από τη Β' τάξη και οι μαθητές Καρύδας και Παπαδόπουλος από τη Γ' τάξη.

Τη χορωδία συνόδευαν οι μαθητές: Κόρδας Γιάννης (βιολί), Μισεγιάννης Μιχάλης (κλαρίνο), Θεοδωρίδης Φίλιππος (πιάνο) και Μίχας Αναστάσιος (μπουζούκι), ενώ τη μουσική επιμέλεια της γιορτής είχε η καθηγήτρια Παϊπέτη Μαρία.

Ιδιαίτερη συγκίνηση προκάλεσε η ερμηνεία του Μιχάλη Μισεγγιάννη στο τραγούδι «Το παιδί με το ταμπούρλο». Αμίλητοι ακούσαμε το τραγούδι κι όταν τέλειωσε, ανταμείψαμε το Μιχάλη με ένα παρατεταμένο ζεστό χειροκρότημα.

*... Ζούσε κάποτε στον κόσμο τον αγιάτρευτο
Ένα αγόρι ξεχασμένο κι απροστάτευτο.
Είχε ένα μικρό ταμπούρλο και το θάραγε.
Τι ψυχή βασανισμένη να `ταν άραγε;*

*... Ταμ ταμ ταμ ταμ
Η γειτονιά του δεν το κράταγε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Τους δρόμους πήρε και περπάταγε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Καπνός τριγύρω δε φαινότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα κάπου πόλεμος γινότανε.*

*... Νύχτα μέρα περπατούσε ασταμάτητα
Σε λαγκάδια φουντωμένα, δάση απάτητα.
Μα στου ποταμού την άκρη που
αργοκύλαγε,
Το τσακάλι του πολέμου παραφύλαγε.*

*Ταμ ταμ ταμ ταμ
Με τ' άγριο νύχι του σημάδεψε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Και μια ζωούλα ακόμα κλάδεψε...*

Τα κείμενα της γιορτής επιμελήθηκαν οι καθηγήτριες Βάβου Ελένη και Κωστοπούλου Ανδριάννα.

Το χρονικό του πολέμου διάβασαν η Κουλούρη Νικολέτα και ο Μεσσήνης Θανάσης, ενώ τις μαρτυρίες των παιδιών του Πολέμου διάβασαν οι μαθητές: Διακουμή Κωνσταντίνα, Φωτιάδη Λυδία, Μακρاندρέου Ορέστης, Μιχαλοπούλου Αγγελική, Μουζάκη Λαμπρινή, Πάνο Έλλη, Λάσπης Νικόλαος, Παναγιωτίδη Μαριάννα, Δεσύλλας Σπύρος και Ρουμελιώτη Φαίη.

Η ζωγραφιά του τοίχου με τις δυο καρδιές και τον ήλιο έγινε από τη μαθήτριά Κίτσου Βασιλική.

Ολοκληρώνοντας την παρουσίαση της φετινής γιορτής για την 28^η Οκτωβρίου θα πρέπει να αναφέρουμε ότι στην αρχή της γιορτής ορίστηκε ως σημαιοφόρος για το σχολικό έτος 2017-2018 η μαθήτριά της Γ' τάξης Πλευράκη Στέλλα και παραστάτες οι μαθητές: Κουρμπέτη Βασιλική και Κουρμπέτη Παναγιώτα από την Γ' τάξη, Μεσσήνης Θανάσης και Κλεντιάνα Γκιοκάϊ από τη Β' τάξη και Καλλιακούδας Αλέξανδρος από την Α' τάξη. Στη συνέχεια ακολούθησε η απονομή στους μαθητές των βραβείων και αριστείων.

